

N:o 29.

Af Herr **Ekström**: Om förändrad lydelse af § 48 mom. 1 i gällande förordning angående fattigvården.

Då fattigvårdssamhälle, på grund af § 1 i Kongl. förordningen den 9 Juni 1871 angående fattigvården, lemnat fattigvård åt någon, hvilken inom annat samhälle har hemortsrätt, är fattigvårdssamhället berättigadt att därför, äfvensom för begravningskostnad, om sådan erfordrats, af det senare samhället erhålla ersättning; och eger den fattigvårdsstyrelse, som fattigvården meddelat, att, för ersättningens utbekommande, med aflemnande af tillgängliga handlingar till upplysning om det fattigvårdssamhälle, der den understödde personen har hemortsrätt samt med anmälan om de förhållanden, af hvilka fattigvården påkallats och beskaffenheten deraf, anställa talan hos Kongl. Maj:ts befallningshafvande i länet, hvilken embetsmyndighet har att, när den person, åt hvilken understödet lemnats, uppgifves hafva hemortsrätt inom fattigvårdssamhälle i annat län, öfverlemnna ärendet till handläggning af Kongl. Maj:ts befallningshafvande derstädes.

Genom detta stadgande har åt fattigvårdsstyrelse, då den söker ersättning för understöd, som lemnats en till fattigvårdssamhälle inom annat län hörande person, beredts den lättnad att få sin talan emot det främmande samhället anhängig medelst biträde af länsstyrelsen i hemorten. Enahanda fördel kommer dock icke, på grund af den tolkning, som gifvits åt hit hörande stadganden i fattigvårdsförordningen, fattigvårdsstyrelsen till godo i händelse densamma vill söka ändring i det beslut, som af den främmande länsstyrelsen i ärendet meddelats, utan måste för sådant ändamål besvären aflemnas eller ingifvas till samma länsstyrelse.

Uti § 48 mom. 1 af fattigvårdsförordningen stadgas nemligen, att den som är missnöjd med konungens befallningshafvandes beslut i tvist

emellan fattigvårdssamhällen, rotar eller enskilde i fråga om viss persons fattigvård eller hemortsrätt eller om ersättning för kostnad, som af hans fattigvård, hemsändande eller begrafning, förorsakats, må deröfver hos Kamrarrätten anföra besvär, hvilka inom föreskrifven tid skola aflemnas till konungens befallningshafvande, som öfver besvären inforrdrar vederbörandes förklaring och, sedan den inkommit, insänder samtliga till målet hörande handlingar jemte eget utlåtande. Men då stadgandet i denna § icke tillika innehåller något medgifvande, att besvären må till länsstyrelsen i hemorten aflemnas, för att genom dess försorg öfversändas till konungens befallningshafvande i det län, som meddelat det beslut hvaröfver klagan föres, har häraf hentats stöd för den tolkning, att besvären skola aflemnas omedelbart till den konungens befallningshafvande, hvars beslut utgör föremål för klagan, hvilket åter haft till följd, att besvär i fattigvårdsärende, som berört fattigvårdssamhällen inom två särskilda län, ehuru de inom fatalietidens utgång aflemnats hos länsstyrelsen i hemorten och sedermera derifrån öfverlemnats till länsstyrelsen i det främmande länet, likväl förklarats icke kunna komma under pröfning.

Enär emellertid billigt synes vara, att fattigvårdsstyrelse, äfven då fråga är om anförande af besvär öfver beslut, som meddelats af konungens befallningshafvande i annat län, än det till hvilket den klagande fattigvårdsstyrelsen hör, må kunna hafva sin talan bevarad om besvären inom behörig tid aflemnas hos konungens befallningshafvande i hemorten, samt ett sådant medgifvande, hvarigenom fattigvårdsstyrelse skulle vinna befrielse från eljest oundvikliga kostnader för målets fullföljd, allenast innefattar en följdriktig tillämpning af den grundsats, hvarpå hvilat bestämmelsen att sjelfva ersättningsanspråket må kunna, der detsamma afser fattigvårdssamhälle inom annat län, med laga verkan anmälas hos konungens befallningshafvande i hemorten, tillåter jag mig härmed vördsam samt föreslå, det Riksdagen må uti underdånig skrifvelse hos Kongl. Maj:t anhålla, att åt § 48 mom. 1 i fattigvårdsförordningen må gifvas följande förändrade lydelse:

»Den som är missnöjd med konungens befallningshafvandes beslut i tvist mellan fattigvårdssamhällen, rotar eller enskilde i fråga om viss persons fattigvård eller hemortsrätt eller om ersättning för kostnad, som af hans fattigvård, hemsändande eller begrafning förorsakats, må deröfver hos Kamrarrätten anföra besvär, hvilka innan klockan Tolf å trettionde dagen efter den,

då klaganden af beslutet erhöill del, den dagen likväl oräknad, skola aflemnas till konungens befallningshafvande, som öfver besvären infordrar vederbörandes förklaring och, sedan den inkommit, till Kammarrätten insänder samtliga till målet hörande handlingar jemte eget utlåtande; dock att fattigvårdsstyrelse, som vill söka ändring i af konungens befallningshafvande i annat län meddeladt beslut, må ega att besvären till konungens befallningshafvande i hemorten aflemna, genom hvars försorg besvären, försedda med anteckning, om dagen då de inkommit, böra till konungens vederbörande befallningshafvande för handläggning öfverlemnas. Lag samma gäller för fullföljd af klagan öfver åtgärd, som, på sätt i § 46 mom. 4 sägs, konungens befallningshafvande funnit nödigt besluta; dock skall sådant beslut genast befordras till verkställighet; utan afbidan af besvärstidens utgång eller anförda besvärspröfning.»

Om remiss till vederbörligt Utskott anhålles vördsamt.

Stockholm den 26 Januari 1880.

C. Ekström.

N:o 30.

Af Herr Adlersparre: Angående folkskoleväsendet.

Hvarje vän af vårt lands framåtskridande har länge varit i tillfälle att bemärka och glädja sig åt det inflytande, som *folkskoleväsendet*